

‘Misschien sta ik straks gewoon weer op de steiger’

In het Bredase revalidatiecentrum Revant werken dagelijks vele tientallen mensen hard aan hun revalidatie. De een wordt weer helemaal de oude, de ander blijft de rest van zijn leven gehandicapt. Ze hebben allemaal een bijzonder verhaal. Deze zomer plaatsen wij een serie van acht persoonlijke portretten.

Aflevering 4

door **Tea Keijl**

Hij had er hard voor gewerkt en lang moeten sparen, maar toen stond daar dan toch een nagelnieuw Seat Ibiza te blinken. Berry van Rumund (22) was er superblij mee. Tot die avond eind januari, hij reed naar huis na een bezoekje aan zijn vriendin. Het volgende dat hij zich herinnert, is dat hij in het ziekenhuis ligt. „Mijn beide benen waren op verschillende plaatsen gebroken en ik had een zware hersenschudding. Het was fout gegaan, maar ik weet niet hoe of wat.”

Een kleine week na het ongeluk hoort Berry van een ooggetuige wat die aantrof. „Mijn auto lag totaai in de kreukels, met mijn rechterbeen zat ik vast. Er is een traumahelikopter gekomen. Ik moest eerst stabiel gemaakt worden voordat ze me eruit konden zagen. Hij vertelde ook dat ik de hele tijd bij kennis was. Af en toe dreigde ik weg te vallen, maar dan hield hij me wakker. Toch kan ik me er niets van herinneren. Volgens de artsen kan het nog terugkomen, misschien over een jaar, misschien over twee jaar. Maar ik hoef het eigenlijk niet te weten. Het lijkt erop dat er een tweede auto bij betrokken is geweest, maar de politie is nog bezig met het onderzoek.”

RE VANT

Naam: Berry van Rumund
Leeftijd: 22
Woonplaats: Rucphen
Burgerlijke staat: Lat-relatie met vriendin
Kinderen: geen
Beroep: metselaar

Waarom?

Die eerste weken in het ziekenhuis zijn erg onzeker en Berry maakt zich zorgen. „Ik kan normaal al heel slecht stil zitten. En ik lag maar in dat bed, ik kon helemaal niks. Daardoor zat ik er wel eens doorheen daar. Ik vroeg me steeds af waarom mij dit moest overkomen. Maar daar is geen antwoord op, dat weet je niet.” Berry kan in de beginfase zijn benen niet buigen. Het was geen gevolg van de breuken, de oorzaak was onduidelijk. „De artsen hadden wel gezegd dat het weer helemaal goed zou kunnen komen, maar ik ging toch liggen denken dat ik misschien wel nooit meer zou kunnen lopen, of niet normaal.”

Negen tot vijf

Half februari wordt Berry per ambulance overgebracht van het Amphia naar Revant. Na de kennismaking met de revalidatiearts op dag één, start op dag twee meteen een vol programma. „Ik begon ’s morgens meestal om half negen en om vijf uur ’s middags was ik klaar. Het eerste doel was uit de rolstoel zien te komen. Eerst heb ik met krukken leren lopen, weer een tijd later zonder krukken. Toen bewoog mijn bovenlichaam nog helemaal heen en weer bij het lopen, dat gaat nu al een stuk beter.” Door de snelle vorderingen voelt Berry zich al snel een stuk beter en hij heeft het goed naar zijn zin bij Revant. „Hier op het revali-

datiecentrum heb ik er nooit doorheen gezeten, helemaal nooit. In het weekend was ik thuis. Op zondagavond moest ik me altijd weer melden. ‘Kom, ik ga weer eens naar huis,’ zei ik dan altijd bij het vertrek.”

Band opbouwen

Al sinds de eerste therapieessies in februari werkt Berry met fysiotherapeut Esther Cival. „En ik heb ook al die tijd al dezelfde ergotherapeut. We hebben samen al veel meegemaakt. Ook met de andere revalidanten moet je contact maken, anders leef je een eenzaam leven hier.” Berry doet zijn verhaal in de centrale hal van Revant en ondertussen groet hij de een na de ander. „Hé, dat was de dame die hier achter de counter werkt, die kwam altijd het eten rondbrengen toen ik nog intern zat. Ik weet

Aandoening

Bij een ernstig verkeersongeval loopt Berry van Rumund onder meer een zware hersenschudding en gecompliceerde beenbreuken op. Meteen na het ongeval wordt Berry geopereerd. Zijn benen worden in de beginfase stabiel gehouden met een externe stellage. Nu zitten er titanium fixatiepenen in beide bovenbenen. Die zijn in principe permanent, maar worden verwijderd als Berry er last van krijgt.

zeker dat ik nog wel eens langs zal komen als ik hier klaar ben. En met sommige andere revalidanten hou ik ook contact, we hebben telefoonnummers uitgewisseld.”

Levenslessen

Berry is met zijn 22 jaar een van de jongsten op de afdeling voor volwassenen. „De meesten zijn in de vijftig of nog ouder. Je hoort allemaal erge verhalen, over herseninfarcten en hersenbloedingen en zo. Daar had ik zelf van dichtbij nog nooit mee te maken gehad. Heel knap hoe ze daar allemaal mee omgaan.” Hij lijkt even te aarzelen en vervolgt dan: „Ik heb ook gemerkt dat je blijkbaar iets ergs mee moet maken om te weten wat je aan je vrienden hebt. Sommige vrienden zijn helemaal niet op bezoek geweest. Ik zie ze nu wel weer en ik doe er gewoon normaal tegen. Maar er is wel iets veranderd. Eén vriend kwam juist heel trouw, een keer in de twee weken was hij er. Die springt er nu wel meer uit dan vroeger. Ook de band met mijn vriendin is alleen maar sterker geworden. Kort voor het ongeluk hadden we plannetjes gemaakt voor allemaal leuke uitstapjes. Dat kon allemaal niet doorgaan. Ze kwam alleen maar hiernaartoe, elke dag.”

Weer op de steiger

Inmiddels is Berry ongeveer een half jaar aan het revalideren. „De artsen hebben gezegd dat het wel een jaar kan duren voor ik weer de oude ben. Ik zit nu ongeveer op driekwart van wat ik altijd kon. In het begin maak je grote vorderingen, nu zijn de stapjes kleiner. Maar dat maakt niet uit, ik zie er niet tegenop om nog een half jaar te oefenen. Ik kan alweer zo veel. Mijn ouders zijn nu op vakantie en ik ga straks nog even boodschappen doen, ik red me helemaal zelfstandig. Misschien sta ik aan het eind van het jaar gewoon weer op de steiger. Ik kan zelf hiernaartoe rijden, in mijn nieuwe auto. Weer een Seat Ibiza, alleen een automaat nu. Toen ik hem kocht was mijn linkerbeen nog te zwak om te koppelen, dus was een automaat nodig. Nu wil ik niet meer anders.”

Evenwicht- en krachttoefening met fysiotherapeut Esther Cival.

foto **Thom van Amsterdam**